

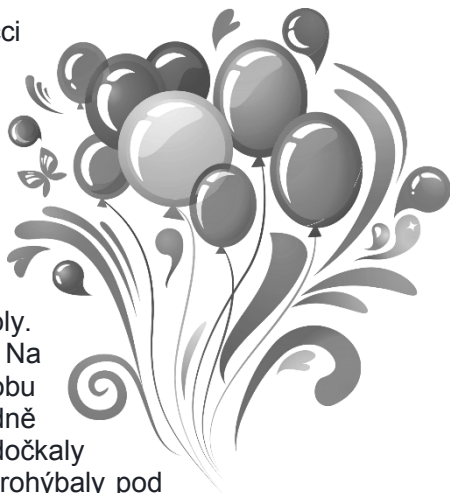

Začátek školního roku 2016/2017

1. stupeň ZŠ

Seznamovací párty pro prvňáky

Školní rok 2016/2017 zahájili prvňáčci i se svými rodiči netradičně v neděli 28.8. odpolední „SEZNAMOVACÍ PÁRTY“. Jak už sám název napovídá, seznamovali jsme se a odbourávali stres z nového a neznámého. Rodiče se seznamovali při společné práci a děti s paní učitelkou při hrách. Pro rodiče bylo připraveno osm pracovních stanovišť, na kterých připravovali občerstvení, výzdobu, stoly. Pracovní morálka byla všude přímo vzorová. Na spadnutí bylo i otevření manufaktury na výrobu papírových lodiček, parníků a z nich následně girland J. Asi po čtyřiceti minutách se děti dočkaly pozvání do své první třídy, kde se lavice prohýbaly pod množstvím nádherně vypadajících a neméně chutných dobrot. Po přípitku na zdárné vykročení do školních let jsme se pustili do konzumace. A seznamování pokračovalo při vzájemných rozhovorech nad dobrým jídlem. Vydařenou akci jsme si společně pochvalovali. Děkuji všem, že se zúčastnili a s nadšením přiložili ruku k dílu a svým dětem tak ulehčili nástup do školy. Zejména oceňuji akční tatínky!!! Takové zaujetí se jen tak nevidí. Maminky se neurazí, i ony byly skvělé!!! DĚKUJI!

učitelka 1. třídy Mgr. Marcela Chovancová

Zahájení školního roku

1. září 2016 jsme již „naostro“ zahájili školní rok. Slavnostně naladěné a vystrojené prvňáčky s jejich rodiči a dalšími blízkými přivítala paní ředitelka Ing. Lenka Malkovská s vedoucím odboru školství, tělovýchovy a kultury Mgr. Martinem Chárou. Popřáli malým školákům úspěšný vstup do školy a předali jim dárečky. Poté jsme se pustili rovnou do práce. Každý školák si našel své písmenko a spojil ho s obrázkem začínajícím na stejnou hlásku. Společnými silami jsme i přečetli náš první ranní dopis, spočítali slova na řádcích a porovnávali počet. Na závěr děti převzaly knížky s věnováním a pamětním listem od naší školy a balíček se

školními pomůckami od firmy BOVYS, s.r.o, která je dodavatelem produktů v rámci projektu „Ovoce do škol“. Naši noví školáci odcházeli spokojení, obdarovaní a plní očekávání. Kéž se jim ve škole a se školou líbí!

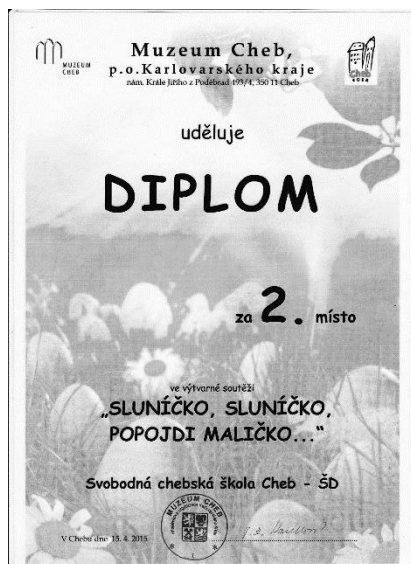
učitelka 1. třídy Mgr. Marcela Chovancová

Klub šikovných a zvědavých dětí

Toto heslo zahrnuje spolupráci školní družiny a Chebského muzea, která úspěšně funguje již léta. Pravidelně navštěvujeme muzejní výstavy, ke kterým máme vždy odborný výklad a zábavný pracovní list. Stálou expozici muzea využíváme jako pracovní prostor. Děti se seznamují formou hry s historií našeho města. Pravidelně se zúčastňujeme muzejní výtvarné dílny. Nezanedbáváme ani tématické soutěže vyhlášené muzeem. Často se v nich umísťujeme na předních místech. Dětem se v muzeu líbí a vždy se těší na další návštěvu.

vychovatelka Alena Jarošová

Motivace

Proč být vzdělaný?

Proč konkurenceschopnost?

Vzdělání není jen soubor naučených pouček a schopnost správně a pokud možno bez přehánění deklamovat myšlenky jiných. Je to umění vytvářet si vlastní názory a zkušenosti nabyté studiem využívat k jejich správné formulaci a pokud možno etickému prosazování. Společnost, ve které nyní žijeme, není bohužel řízena vzdělanci, tím méně lidmi, kteří by byli schopni cestou etickou šířit jakékoliv myšlenky. Tendence rozhodovat za každého z nás i ve věcech, které bych již řadil mezi velmi intimní, se stává stále běžnější. Uplatňování perzekucí k prosazení tohoto trendu se již stalo běžnou praxí a slušní musí trpět za neschopnost vládnoucích. Příklady, které nám politické špičky dávají, jsou jako špatný vtip a současně se očekává, že učitel přesvědčí dorůstající mládež, že lež má krátké nohy a činit dobro bližnímu by měla být věc stejně přirozená jako nekrást.

Je to možné? Myslím si, že ano, a kdybych si to nemyslel, jen těžko bych mohl vykonávat své povolání. Je ovšem nutná změna a tu lze uskutečnit jen s lidmi vzdělanými a vybavenými základy elementární slušnosti. Schopnost myslet, a mít tedy dar odlišit špatné od dobrého, moudré od hloupého, nám však není dána do kolébky. Cesta je jediná, vzdělávat se a být v některé oblasti lidského poznání dobrý. Lhostejno ve které.

Jak ale poznat, zda jsem opravdu dobrý? Jednooký je králem slepých, pytlák může být hajným a zloděj tajným, ale soutěž bystrozrakých, nejlepších lovců a případně i zlodějů dá zúčastněným možnost porovnat své síly s nejlepší konkurencí. Proto olympiády, jak sportovní, tak i vědomostní. Jen srovnáním se špičkou můžete získat informaci o svém umu a schopnosti konkurovat ostatním. Uzavření ve skupině, byť vzdělávané s těmi nejlepšími úmysly, nezjistíte nikdy, jak si stojíte v širším vzorku studentů a přece je tato informace důležitější než sto testů.

Ale dosti již blábolů. Jak si svoji společnost zařídíte, takovou ji budete mít. Společnost nevzdělanců, o které se budou další nevzdělanci starat jako o duševně choré, a nebude jim tedy dána šance se svobodně rozhodovat? Nebo společnost vzdělaných lidí schopných postarat se o sebe a vzít vládu věcí svých do vlastních rukou?

Myslete...

Ing. Jindřich Papež

Benelux

Jak to vidím já:

Náš výlet po Beneluxu začal ve večerních hodinách dne 2. 10. 2016, kdy jsme všichni nastoupili do autobusu a vydali se na cestu. Jeli jsme celou noc a asi po 8 hodinách jsme dojeli k naší první zastávce Lucemburku.

Lucemburk je opravdu krásné město, i když ho procházíte v ranních hodinách a na ulicích jen tak nikoho nepotkáte. Viděli jsme zde malé centrum města s pěší zónou Chemin de la Chemin, katedrálu Notre Dame s kryptou Jana Lucemburského, náměstí Palace d'Ames. Po několika hodinách strávených v Lucemburku jsme se přesunuli k další významné památce: Bojiště Waterloo, kde jsme mohli vidět kopec se sochou Iva.

Cesta pokračovala do hlavního města Evropské unie – Brusel. Jelikož město leží v samém srdci Belgie, viděli jsme zde spousty proslulých obchůdků s pravou belgickou čokoládou. Na náměstí Grand Palace jsme se podívali na gotickou radnici se sochou sv. Michaela, který je údajným patronem celého Bruselu. Kousek opodál Grand Palace jsme navštívili památky jako: Mannenken-Pis (čůrající chlapeček) a Jeannke-Pis (čůrající Janička). V parku des Expositions u Bruselu, zde jsme navštívili Atomium, což je 165miliardakrát zvětšený model molekuly železa. Večer jsme jeli do našeho jednověčerního hotelu v Ostende. Náš hotel se nacházel asi 500 metrů od pláže, a přímo v centru města.

S novým dnem jsme jeli objevovat i nová města, hned první byly Bruggy, které jsou považovány za nejkrásnější město Belgie. Prošli jsme zde okolo několika Bruggských kanálů, viděli jsme dominantní zvonici Belfort, baziliku Svaté krve a většina z nás ochutnala i typické Belgické hranolky. Kousek od Brugg se nachází Antverpy, které jsme jenom krátce prošli a naším autobusem přešli na větrné mlýny do Kinderdijku. V Den Haagu se nacházel náš opět jednověčerní hotel, byl kousek od centra, které se dělí do několika částí. Ráno jsme se sbalili a šli objevovat zajímavé památky, stavili jsme se v obchodní třídě a jeli jsme dál. Luxusní předměstí Den Haagu – Scheveningen je jakési pobřežní letovisko, jsou zde čisté písčné pláže, přístav, obrovské molo a ruské kolo. Odpoledne jsme zamířili do Delft, zde jsme viděli místní gotický kostel Nieuwe Kerk.

Naší předposlední noc jsme strávili v Haarlemu, odkud jsme pak ráno jeli do Aalsmeer na květinovou burzu. Museli jsme ji navštívit velmi brzo ráno, jelikož otevírací doba je od 6:00 do 11:00 hodin. Okolo 10 hodiny ranní jsme přijeli do Zaanse Schans, abychom se podívali na skanzen obytných domků a hospodářských staveb. Jsou zde všude větrné mlýny, do kterých jsme mohli jít. V každém se děje něco jiného, výroba mouky, horké

čokolády, nebo výroba sýrů všech druhů, které jsme zde mohli ochutnat a koupit.

Odpoledne nás už čekal Amsterdam, což bylo poslední město v našem zájezdu po Beneluxu. Projeli jsme se lodí po Kruhovém systému kanálů, prošli jsme se celým centrem, viděli jsme kostel Nieuwe Kerk, náměstí Dam, kde jsme také dostali rozchod. Myslím, že celý výlet byl velmi povedený, ale podle mého názoru byl poslední den nejlepší z celého týdne.

Annette Škodová

V neděli večer 2.10.2016 se sešlo, čtyřicet tři žáků z naší školy+ další tři učitelé, naproti VZP v Chebu, abychom společně odcestovali do Beneluxu. Jeli jsme autobusem, což je značně nepříjemné hlavně kvůli spánku. Naším prvním cílem bylo město Lucemburg. Hned po vystoupení z autobusu, jsme si konečně mohli protáhnout naše ztuhlé nohy. Oblečení, které jsme měli na sobě, bylo tvořené převážně teplejšími kousky, jelikož zde foukal vítr štípající do tváří. Prošli jsme velkou část Lucemburgu a viděli mnoho katedrál. Samozřejmě ne všechny, jelikož jich je v Lucemburgu spousta.

Po prohlídce několika dalších památek autobus společně s námi přešel hranice do Belgie a to do hlavního města Brusel. Hlavní turistickou atrakcí jsou čůrající chlapeček, čůrající holčička a čůrající pes. Na psa jsme bohužel neměli tolik času, proto jsme ho ani nenavštívili. Po krátkém přejezdu jsme ještě pořád již v Bruselu zavítali na Atomium- model základní buňky krystalové mřížky železa zvětšený 165 miliardkrát. Do

největší kopule se dalo vyjet výtahem, takže se nám naskytl krásný pohled na Brusel. Po tom, co jsme projeli a prošli všechna naplánovaná města v Belgii jako například Bruggy nebo Antverpy (zde žil podle legendy obr Antigon, který nutil lodníky, aby mu platili mýto, a když tak neudělali, obr jim usekl ruce) jsme se konečně přesunuli do Nizozemí (Holandsko), kde jsme strávili asi největší část výletu. Ve městě Rotterdam zde stojí 185ti metrová věž Euromast. Nemohlo se zde ale platit v hotovosti, pouze kartou. Kartou ale většina z nás neměla, z tohoto důvodu jsme ani věž nenavštívili. Dalším bodem našeho programu- město Haag. Ti kdo chtěli, si zde mohli prohlédnout Madurodam, kde se nachází miniatury významných holandských památek. Druhá skupina zůstala v autobuse. Po hodině jsme se k nim připojili a společně navštívili Sea life (mořský svět) stále v Haagu. Nesměli jsme zapomenout ani na květinou burzu v Aalsmeru. Viděli jsme plno druhů květin, dokonce si i nějaké mohli koupit. Tradiční předměty holandska jsou dřeváky, tulipány, sýry a mlýny. Všechny tyto věci jsme viděli ve skanzenu Zaanse Schans, kde mnoho lidí nakupovalo suvenýry domů. Mlýny ovšem nestály jen ve zmíněném skanzenu, ale také blízko vesnice Kinderdijk.

Naš výlet jsme zakončili hlavním městem Holandska a to Amsterdamem. Zde jsme dostali šestihodinový rozchod. Každý si mohl dělat to, co chtěl. Někdo mohl navštívit dům Anne Frank, anebo jenom chodit po obchodem. Většinu času jsme ale trávili v kavárnách, jelikož byla zima. Naším nejčastějším způsobem stravování bylo jídlo v McDonald's nebo KFC. Většina z nás už je nechtěla nikdy vidět. Večer jsme se sešli na zvoleném místě a vyrazili k autobusu, který nás měl dovézt domů.

Do Chebu jsme dojeli 7.10.2016 v osm hodin ráno sice nevyspalí, ale šťastní, že jsme měli opět možnost poznat další kout světa.

Aneta Dohnalová

Jako první ze tří států Beneluxu jsme navštívili Lucembursko. Brzy ráno jsme přijeli do Hlavního města Lucemburska- Lucemburku. Prohlédli jsme si hlavní budovy v Lucemburku a v neposlední řadě katedrálu s ostatky českého panovníka Jana Lucemburského. Dostali jsme i krátký rozchod, ale protože bylo brzy ráno měla většina obchodů a kaváren zavřeno. Poté jsme měli opět čas na odpočinek, jelikož další zastávka byla až v Belgii. A tou bylo rovnou hlavní město Brusel.

Zde jsme opět prohlédly významné památky jako Bruselská radnice, sochy čurajícího chlapečka a holčičky, náměstí Grand Place atd. Samozřejmě nechyběl rozchod, při kterém jsme většina z nás zamířili do pralináren na populární, ale drahé belgické pralinky nebo vafle. V Bruselu jsme se také byli podívat na Atomium které je 165 miliardkrát zvětšený model základní bunky železa, které funguje jako velká rozhledna nad

Bruselem. No a potom jsme se přesunuli do dalšího Belgického města Ostende, ve kterém byl náš první hotel.

Další den jsme se byli podívat do města Bruggy a do Antverp. Poté jsme se přesunuli už do Holandska, kde jsme projeli Rotterdam, a když začalo slunce zapadat jeli jsme se ještě podívat na větrné mlýny Kinderdijk a následně jsme dojeli do Haagu kde byl náš druhý hotel.

Náš třetí den jsme strávili projížděním holandských měst jako Delft, který je známý pro výrobu porcelánu. Dále jsme byli na pláži kde se někteří z nás zúčastnili exkurze podmořského světa Sea Life a v miniaturním městečku Madurodam. Poslední noc jsme strávili v Haarlemu. Poslední den byl opravdu plný zážitků. Jako první jsme navštívili květinovou burzu v Aalsmeeru. Dále jsme jeli do historického skanzenu Zaanse Schans. A ve finále dne a vlastně i celého výletu jsme měli rozchod v Amsterdamu který je hlavním městem Nizozemska, tudíž tam bylo plno obchodů. Večer pro nás přijel autobus a jeli jsme domů. Moc ráda na tento výlet vzpomínám a těším se na další.

Stella Carla Lindová

Cestopis Mexico Jen blbněte

Aqua Azul

Asi 50 km od Palenque se na území parku Nacional Aqua Azul, nacházejí asi nejkrásnější přístupné vodopády na Yucatánu. Cesta podél vodopádů proti proudu řeky vás přivede na místa svádějící ke koupání. Nenechte se zbrkle zlákat každou tůň, neboť spodní proudy v této řece jsou velmi nebezpečné a každoročně zde zahyne několik neopatrných turistů. Na místech vhodných ke koupání jsou v říčním toku natažena lana, s jejichž pomocí můžete snadno překonat silnější proud. Samotný pohled z vrcholů vodopádů stojí za tu trochu námahy spojené s výstupem a nad vodopády najdete určité místo vhodné k osvěžení.

Obvykle se výlet na Agua Azúl spojuje s návštěvou dalšího poetického místa, Misol Ha. Tyto vodopády se značně odlišují od vodopádů v Agua Azúl. Jedná se o relativně malou řeku, jejíž vody však spadají do nádherného jezírka z výšky ne menší než 30m. Po stěně za vodopádem lze vystoupat až k jeskyni, ze které vytéká menší potok. Nebojte se do jeskyně vstoupit, ale nepokračujte hlouběji, neboť ve dně potoka vznikly erozí neočekávané tůně, které svojí hloubkou překračují výšku průměrně vzrostlého jedince. A tak na tomto místě ukončil svůj pestrý život nejeden fotoaparát.

Pokud se rozhodnete pro organizovaný výlet, vyberte si z nabídky, kterou vám obvykle někdo vnutí hned při příjezdu na autobusovém nádraží. Jedná se kupodivu o nejlevnější a solidní nabídky. Máme dobrou zkušenost s cestovní agenturou Na Chan Kan.

Pokud se rozhodnete uskutečnit výlet na vlastní pěst, není to žádný problém, ale mnoho neušetříte. Některé cestovní kanceláře spojují výlet k vodopádům ještě s návštěvou čisté řeky Agua Clara. Osobně doporučuji toto místo jen otrlejšími povahám, schopným vyrovnat se se skutečnostmi, které přináší chudoba tohoto místa jeho obyvatelům. Přírodní scenérie vás však zcela jistě nadchne. Cena výletu k vodopádům je kolem 150 pesos na osobu, pokud se rozhodnete organizovat si výlet sami, nedostanete se s cenou pod 120 pesos. V každém případě, pokud máte v Palenque čas, nenechte si tento zážitek ujít.

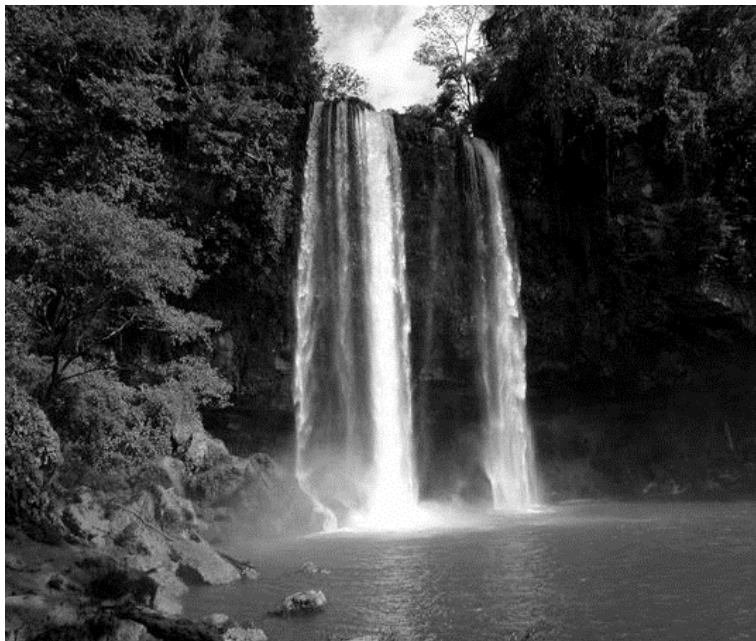
Jak jsme plavali v akváriu

Ráno mě budí zběsilé zvonění mobilního telefonu a s řevem papoušků vytváří celkem zajímavou kombinaci. Papoušky asi nevypnu, a tak se začínám věnovat telefonu. „Měl ses asi raději věnovat papouškům, konstatuje Jindra, když vidí jak jistým pohybem spojuji hovor, který jsem měl v úmyslu nebrat. Netuším, kdo volal, ale rozhodně jsem neměl v úmyslu se představit jako do prdele. Konečně jsem zasáhl správné tlačítko a když jsem si vyslechnul lekci o neandrtálském chování, nebylo na spánek ani pomyšlení. Večer jsem si dal vyschnout ručník, plavky a ponožky ve snaze zabránit, tomu, aby mi v batohu věci zplesnivěly. Vsadil bych se, že ráno jsou mokřejší než večer. Roztáhnul si je pořádně? Tyto otázky mám ze všech nejraději vždycky mě zahřejí a to nejen u srdce. Hned lituji, že ručník, plavky a ponožky nemám na sobě, teď by určitě vyschly. Cpu je do černého pytle tak jak jsou a když uvážím, že jsem u oceánu posbíral ty škeble, myslím, že mnoho škody v mém batohu již napáchat nemohou. I tak voním jako dobře zavedená rybárna. „Za hodinu a půl vyrážíme k Aqua Azúl“, oznamuje mi Jindra a já se začínám trochu bát. Domluvili jsme si poprvé na naší cestě výlet s turistickou kanceláří. Nevíme jestli nás dobře pochopili, ale většina cestovek vozí turisty k Aqua Azúl a zpět. My jsme si ve své rozmařlosti vymysleli, že z Aqua Azul budeme přímo pokračovat do Sant Cristobalu. Paní v turistické kanceláři ochotně kývala hlavou a celý rozhovor ukončila slovy, že všechno je OK a Aqua Azul jsou krásné vodopády. Po zkušenostech z letiště v Mexico City, kde bylo všechno OK a dosprintovali jsme k letadlu ve chvíli, kdy chobot se již začal odpoutávat od trupu našeho

letadla, si nejsme úplně jisti, jestli v plné míře chápeme význam mexického OK.

Přesto přesně v půl deváté přijíždí dodávka, tak na osm Mexičanů. Nás jedenáct Evropanů se do ní celkem dobře naskládá i s naší batožinou. Jsme jediní, kteří s sebou táhnou batohy. To nás trochu zaskočí, ale na otázku jestli se dostaneme do Sant Cristobalu řidič odpovídá OK. Cesta ubíhá v ospalém poklidu až do okamžiku, kdy do colectivia vletí hmyz, který v nás nikdy nevzbudil zvláštní pozornost. Tušili jsme podle barvy a rozměrů, že se asi nejedná včelku Máju, ale očekávali jsme, že agresivní chování bychom u něj museli vyvolat. Proto nás celkem překvapilo chování našich spolucestujících, kteří neváhali rozrazit dveře jedoucího vozu a v rychlosti, které mnoho nescházelo do čtyřiceti kilometrů v hodině vyskákat do příkopu. Řidič si udržel tolik duševní rovnováhy, že před opuštěním vozu zastavil. Hmyzík zjistil, že v autě není nic, co by mohlo ukojit jeho touhu po sladkostech a jak jsme předpokládali, v klidu odbzučel. Byli jsme hrdiny dne, řidič na nás hleděl s úctou a domorodci zřejmě přemýšleli, jestli mi nemají nabídnout lov jaguára holýma rukama. Můj otec říkával, že hrdinů jsou plné hřbitovy a já musím říci, že se toto pořekadlo může asi vztáhnout i na neznalé trouby. V každém případě do Misol Ha, což je zastávka u vodopádu při cestě do Aqua Azul, jsme jako jediní cestující našeho colectivia přijeli bez šrámu a čistí. Misol Ha je celkem hezký asi třicetimetrový vodopád, který by nebyl ničím příliš zajímavý, kdyby nevytékal z jeskyně, kam je možné vyšplhat po lanech a kdyby nebyl zakomponován do deštného pralesa. Jindra odmítá cestu po lanech, ale já neodolám. Zouvám si boty a korytem potoka opatrně postupuji směrem k lanu. Jízdu na tobogánu zbožňuji, ale trvám na tom, aby tobogán byl prost výstupků a ostrých výčnělků. Tento předpoklad koryto v Misol Ha nesplňuje, ale přesto neodolám a kousek koryta si sjedu. Takhle alespoň prezentuji svůj pád do potoka před Jindrou. Tvářím se vesele a usmívám se té příhodě, ačkoliv mám pocit, že jsem právě sjel po zadku Petřínskou rozhlednu i se zrcadlovým bludištěm. Jeskyni jsem přesto viděl a vzhledem k tomu, že se v její blízkosti válelo tak pět párů opuštěných bot, usuzuji, že jsem nebyl jediný, kdo neodolal svodům přírodního tobogánu. Na jednom kameni nacházím dokonce zadní část trika s nápisem South Dacota.

Cesta z Misol Ha na Aqua Azul je pravou pochoutkou. Ještě že jsme píchli kolo a já mohl ulevit svému pozadí při opravě kola. Chudák řidič je oblečen v bílé košili, šedém sáčku a světlých kalhotách. Se slzou v oku hledí na umaštěnou rezervu a správně promazaný hever. Beru to za něj a kolo je za chvíli vyměněno. Jak se ukazuje později, v Mexiku je dobro opláceno dobrem. Pokud v Čechách uvidím ležet na zemi stovku, neseberu ji, rázem bych ztratil tisíc, pokud uvidím babku s těžkým nákupem, modlím se, aby ji dostihnul někdo dřív než já, vím totiž naprosto jistě, že jakmile jen sáhnu na její tašku, upadne jí dno a trest mě nemine.

S rozcvičenou hýždí se mi cestuje o mnoho lépe a do Aqua Azul přijíždíme ve skvělé náladě. Obdaruji místního psa kusem uzeniny a ten nám za odměnu dělá průvodce po celém areálu. Cestou zřejmě o svém štěstí informuje všechny svoje kámoše, a tak za chvíli s Jindrou vypadáme, jako bychom vykradli psí útulek. Již podruhé na této cestě se stáváme cílem fotografů. Mám psi rád a nikdy mě nenapadlo, že jednou pocítím neskonalou chuť nějakého překopnout přes řeku. Házím uzenku nejsilnějšímu ze smečky v naději, že se o ní servou a na nás zapomenou. Servali se a hluk rvačky přivábil snad všechny psi z Chiapasu, paměť však mají mexičtí psi výbornou. Nerozumím psí řeči, ale jako bych jasně slyšel, jak nevěřičně šeptají: „Fakt byli dvě? A uzenky říkáš?“ O kus výše přeplaveme řeku, i když riskujeme pád do vodopádů a vzájemně se ujišťujeme, že jsme se již dlouho necítili tak volně. Konečně se můžeme volně pokochat přírodní scénérií, kterou tento vodopád vytváří v nepřehledné směsici barev deštného pralesa. Jsem asi docela vnímavý a občas se nechám i dojmout přírodními krásami a na tomto místě mohu říci, že jsem v životě neviděl nic, co by mě více zaujalo a potěšilo. Modrá voda plná akvarijních rybek, které dosahují nezvyklých rozměrů proudí přes kaskády kamenů a bílá pěna ostře kontrastuje se zelení staletých pralesních velikánů. To vše je prostoupeno namodralým nádechem dýmu desítek ohnišť na nichž se připravují pochoutky, o kterých se nám nezdálo ani v nejdivočejších snech. Neodoláme a u jedné zvláště umaštěné stařenky si dáváme cosi zabalené

v banánovém listu. Uvnitř je jakási směs masa a kukuřice. Vzhledem k počtu psů v okolí doufám, že maso je vepřové, ale pravdou zůstává, že prase jsme tu nezahlédli ani koutkem oka.

Vracíme se ke kolektivu a nastává chvíle pravdy. Řidič nás již z dálky zdraví a svým přátelům vypráví, jak nebojácně jsme se postavili agresivní vose. Mně znovu děkuje za pomoc při výměně kola a zadarmo nás odváží na dvacet kilometrů vzdálené místo, kde vlastnoručně zastavuje autobus první třídy, vyřizuje nám jízdenku do Sant Cristobalu a velmi vřele se s námi loučí. Propiska s českým znakem v jeho ruce naplnila pohár nadšení po okraj. Usedáme do chladu autobusu a přeplnění zážitky, sledujeme jak se za okny mihají neuvěřitelně chudé vesničky s dřevěnými chýšemi s barely od nafty na praní prádla a trochu té hygieny.

Ing. Jindřich Papež

Branné cvičení

V pondělí 24.10. jsme měli sportovní den na střelnici. Sešli jsme se tradičně na začátek vyučování před budovou školy a společně s učiteli jsme se vydali na cestu na střelnici. Učitelé nás rozdělili do 12 týmů a poslali nás na stanoviště. U každého stanoviště na týmy čekal alespoň jeden student sexty, který vysvětloval úkol. Úkoly byly nejrůznější, například najít schovanou krabičku v lese nebo rozluštit vzkaz z morseovky a spousta dalších. Velmi zajímavá byla přednáška pana Tomáše Koženého o zbraních a střelba na terče ze vzduchovek, u které nám asistoval Míra Benýšek, Miroslav Benýšek, Vladimír Franče, Jaroslav Veselka a pan Fiala. Za všechny zúčastněné jim moc děkujeme a zároveň děkujeme všem studentům sexty, kteří pomáhali celý den organizovat.

**Natálie
Šnajdrová**

Halloween.

Mnoho „vlastenců“ tímto svátkem opovrhují. „Přejímáme novodobé výstřelky módy od Američanů“. To ovšem není zcela pravda. Tento svátek, který každý rok připadá na 31. října, je mnohem starší. Kořeny pocházejí již z dob Keltů a to z dnešního Irsku.

A co jim vlastně vadí na Halloweenu, neboli All Hallows' Evening, „Předvečer Všech svatých“. Veškeré symboly jsou čistě pozitivní. Legendami opředený svátek, kdy jde zejména o nejtenčí hranice mezi světy živých a mrtvých a jejich překračování. Dětské strašidelné kostýmy jsou postaveny především na tom, odradit zlé duchy od útoku na malé nevinné dítě. Protože ani ten nejhroživější duch si netroufne na blondátého andílka s vílími křídly. I krásné vyřezávané dýně (musím uznat, že polévka je lepší volba) jsou ochráncem dveří, rodiny a domácnosti před démony.

Pro nás studenty se Halloween stal každoročním oživením hodin anglického jazyka. Krom toho, že se dotýká hned několika maturitních otázek, každý by měl mít minimální povědomí o svátcích, tradicích a zvycích v anglicky mluvících zemích. Tímto bych chtěla poděkovat paní učitelce Šabatové, že dokázala naprosto nadchnout celou třídu a na anglických konverzacích jsme dlabali dýně. Nebyla to ale rozhodně jen zábava. Pro většinu bylo překvapení, jak náročné je dlabání a vyřezávání do tvrdé dužiny dýně. A zvláště zábavné byly instrukce podávané partnerům, které musely být v angličtině. Protože ve chvíli kdy jste po lokty zaboření v lepivém obsahu dýně a chcete se dostat co nejrychleji ven, s co největší hrstí dužiny, moc rozumu na smysluplnou větu nezbylo. A tak jsme se smáli nad větami „Give me tácek.“, „Why you curve the mouth so šikmo?!“, „Yummy, these cookies are éňo ňňň.“ (pozn. Nadšení bylo tak strhující, že někteří z akčnějších neváhali a připravili menší pohoštění.).

Celé vzrušení vyvrcholilo v pondělí (31.10.) . Kdy se ve škole objevilo několik masek. Slečny si opravdu daly záležet, takže jsem se mohla setkat s zombie, Batmanovým nepřítelem Jokerem, několika lebkami, kočkou a kloboučnicí. Moc děkuji těm několika vyvoleným, že hnědovlasou Sandy (Pomáda) v tom nenechali a přidali se. Dlouho na to budu myslet, vysmátá od ucha k uchu.

Pokud vás celý Halloween neoslovil, nevynechejte Dušičky (křesťanský svátek!). Zajděte na hřbitov pozdravit a zavzpomínat na milované, kteří už tu s námi nejsou. A hlavně, věnujte čas těm, kteří tady jsou stále. Protože čas strávený s někým blízkým už Vám nikdo nikdy nevezme. A babička, dědeček nebo tetička budou nadšení. Děkuji.

Barbora Erbenová

Jak čtou děti a náctiletí

V dnešní době se říká že hlavním problémem mladých lidí je, že už vůbec nečtou a jsou jen na internetu.

Co se týče mladších dětí, tak těm od malička rodiče dávají do rukou tablety a nevěnují se jim. Když dáte dítěti ve 3 letech do ruky nějakou elektroniku, těžko jim to za čtyři roky vyrvete a místo toho jim tam dáte knihu. Když já byla malá, tak tablety nebyly a rodiče mi četli každý večer před spaním. Já znám ale spoustu rodičů, kteří svým dětem nikdy nečetli a ony sice umí odemknout smartphone, ale neznají ani pohádku o Karkulce. Proč se děti už od malička neučí tomu, že ve světě knih mají mnohem více možností, než ve světě her? Proč jim neříkáme, že každý si může věc představit jak chce, může si každou postavu domyslet tak, aby mu připadala ideální? Tohle ve filmech ani ve hrách není. Tam je to dané. Vždyť knihy jsou krásné, plné citů a dají tomu malému človíčku spoustu. To dítě se v tom může najít. Je spousta skvělých knih pro děti. Prosím, naučte je to. Jinak za padesát let, nebude problém že bude málo ropy, ale málo lidí co umí číst.

U těch starších je to trochu jiné. Náctiletým se ve škole čtení znechutí povinnou četbou, kterou když čtete, tak nemáte čas na žádnou jinou knihu a stejně si všichni žáci řeknou, že je snazší to opsat z internetu. Ale stále se najde dost mladých duší kteří si rádi otevřou

knížku a ponoří se do děje. Akorát čtou věci, které učitelé asi neradi vidí, sci-fi, fantasy a romány. Ale on se čte mnohem lépe Labyrint: Útěk od Jamese Dashnera než Labyrint světa a ráj srdce od J.A.Komenského.

Ale my to potřebuje více k maturitě, což bych řekla mladé moc nezajímá, proto se jim do čtení nechce, vnímají to jako zbytečnost, což je ovlivňuje dál. Mnohem lepší by bylo, dávat jim v nižším věku pouze povinnou četbu, aby alespoň trochu četli, protože na 3 roky starou knihu nenajdete na internetu recenzi, kterou byste mohli napsat do čtenářského deníku, a pokud žáci nechtějí dostat za pět, tak jim nezbyvá nic jiného, než to holt přečíst. Když zadáte do vyhledávání Googlu např.: Máj čtenářský, deník, vyhledá vám to přes 19 tisíc výsledků. To už je dost slušný materiál na zpracování. Na maturitu se dá naučit. Nemusíte kvůli tomu přečíst desítky knih, kterým ani nerozumíte. Proč se dětem na nižším gymnáziu dávají čist knihy, které jsou psané takovou formou češtiny, že nezvládnou sami přečíst ani jednu stranu aby z toho něco měli? A čím jsou starší, tím snazší knihy čtou. Zvláštní.

Sára Křivková

Přispěli svými články do 22. čísla SVODKY:

Anette Škodová

Aneta Dohnalová

Stella Carla Lindová

Natálie Šnajdrová

Sára Křivková

Mgr. Marcela Chovancová

Ing. Jindřich Papež

Alena Jarošová

DĚKUJEME!!!

Velké díky patří i sponzorům!

Jmenovitě:

MATURITNÍ PLES

SCIS

SVOBODNÁ CHEBSKÁ ŠKOLA
6.1.2017 KČ SVOBODA

Šéfredaktor : Mgr. Martin Flaška
Redakce : Natálie Šnajdrová
Redakce a grafika : Barbora Erbenová